

EVLATLARINIZI YARINLARIN İNSANLARI OLARAK YETİŞTİRİN

Başta Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in rûh-i pâkine hediye edilmek üzere cümle enbiyâ ve mürselîn ve evliyâ u mukarrabînin ve hâssaten verese-i nebî, ulemâ-i muhakkıkîn, hulefâ-i resûl, sâdât-ı meşâyih-i turuk-u aliyyemizin ruhlarına hediye olmak üzere, bu beldeleri fethedip bize açmış, miras, yâdigâr ve emanet bırakmış olan fatihlerin, şehitlerin, Salihlerin, âbidlerin, zahidlerin ruhlarına, eksikleriyle kusurlarıyla bütün mü'minîn ü mü'minât ve müslimîn ü müslimât kardeşlerimizin de dereceleri üzere ruhlarına hediye edilmek üzere, bir *Fâtiha*, üç *Ihlâs-ı şerîf* okumanızı rica ediyorum.

Hız. Ali *radiyallahu anh ve kerremallahu vecheh* Efendimiz'in çok ilgi çekici sözleri vardır. Ben bir ara onlara merak sardım. Çantamda onları gezdirdim, okudum. Muhtelif sohbet toplantılarımızda okundu. Hız. Ali *radiyallahu anh* Efendimiz'in hakikaten çok modern, daha doğrusu zamanla eskimeyen güzellikte görüşleri ve sözleri var; Allah şefaatine nail eylesin.

Hız. Ali Efendimiz bir vecizesinde, hikmetli sözünde şöyle buyuruyor:

“Evlatlarınızı yarınların şartlarına göre yetiştirin. Çünkü onlar sizin devrinizin değil ileriki devrin insanlarıdır.”

Eskimeyecek bir söz! Çok görünen yerlere, çok yüksek yerlere yazılması gereken bir söz. Ben de size ilk önce bunu zikretmeyi düşündüm. Çünkü işimiz bir taraftan insan eğitmek ve yetiştirmek; hepimizin yetişmeye ihtiyacı var. O bakımdan; “Bütün çalışmalarımızı 10, 20, 30, 50 sene ilerilere bakarak hazırlamak, planlamak gerekir.” diye düşünüyorum. Bizim dışımızdaki rakip, hasım, düşman toplumlar, medeniyetler, inançlar, gruplar bizden metot bakımından çok daha ileri durumda. Metotları o kadar geliştirmişler, o kadar bilimselleştirmişler, aralarında iş bölümünü o kadar yerleştirmişler ki yapılması gereken bütün işleri üzerine eğilip çalışarak başarmışlar; şimdiki zamanı değil, ileriye 2000 yılını ve daha sonraki yılları planlıyorlar, şimdiden onların hazırlığını yapıyorlar.

Halbuki biz zamana bile yetişemiyoruz. Hadiselerin arkasından “kancayla bir

yerimizden onlara takılmışız da sürükleniyoruz” gibi bir durumdayız. Allah’a hamd u senâlar olsun; bizler, İslâm âleminin oldukça iyi evsafa sahip bir ülkesinin mensuplarıyız. Bizim ötemizde; daha Doğu’umuzda daha Güney’imizde acınacak durumda olan dindaşlarımız, kardeşlerimiz, gönüldaşlarımız var. Tabi bu bizim için üzücü, elem verici bir hadise. Olayların daima gerisinden gidiyoruz. En ileri seviyedeki kardeşlerimizle yani politikada en yüksek mevkilerde bulunmuş olan kardeşlerimizle de zaman zaman konuşuyorum. Eski konuşmalarımı hatırlıyorum. Değerlendirmelerimizin, olayları yorumlama tarzımızın bilimselliği, gerçeğe uygunluğu hususunda ciddi tereddütlerim var.

Dünyada çok büyük değişmeler oluyor. Gözlerimizin önünde, gazetelerden takip ediyoruz. Şaşılacak, “sürpriz” diye adlandırılabilen olaylar her gün karşımızda. Mühim gelişmeler çevremizde baş döndürücü bir hızla devam ediyor. Yaşamak için bunları çok iyi takip etmek ve değerlendirmek vazifemiz. Yaşamak için olayları arkadan takip etmek değil çok yakından takip etmek, değerlendirmek ve

gereken tedbirleri almak zorundayız. Çevremizdeki olayların bizden soyutlanması mümkün değil. Bizim dışımızda olmakla beraber kıyıda köşeden kenardan mutlaka bizimle ilgili olaylar.

Rusya'daki gelişmeleri bizden ayrı sayamayız. Balkanlar'daki gelişmeleri bizden ilgisiz sayamayız. Komünist ülkelerdeki gelişmeleri, komünist rejimlere karşı infialleri göz ardı edemeyiz. Amerika'yla Rusya'nın yaklaşması, Rusya'daki büyük değişiklikler, liberalleşme gibi görünen durumlar, bunların arkasında yatan gerçekler, bunları bu çeşit hareket etmeye sürükleyen sebepler. Birbirlerine uzun yıllar düşmanca bir tavır takınmış olan ve Yıldız Savaşları hazırlıkları ile edebiyatlarıyla, filmleriyle bizleri oyalamış olan milletler şimdi el ele tutmuş. Herhalde birbirlerini yenemeyeceklerini anlamış olduklarından ya da böyle bir husumetle gittikleri takdirde kârlı çıkanın bile çok büyük zararlara uğrayacağını görmüş olduklarından. Akl-ı selîmin, mantığın, basiretin gereği de olabilir.

Değerlendirmelerde tereddütlüyüm. Çünkü yelpaze tarzında rengârenk

değerlendirmeler yapılıyor. Bütün bu değişiklikler mutlaka sempozyumlarla, seminerlerle, doktora tezleriyle, mutlaka ciddi olarak mahalline giderek değerlendirilmeli. Birkaç gazete haberine bağlı olarak yorum yapma durumundan artık kurtulmalıyız. Çünkü onlar da şaşırtıcı haber vermiş olabilirler, bize gerçekleri göstermemiş olabilirler, saklamış olabilirler. Elinize bir kitap geçtiği zaman o kitabın, tamamen müellifin kaleminden olup olmadığından emin olamazsınız. Tercümelerde bazı parçalarını çıkarıyorlar. Bazen bakıyorsunuz aslını takip ettiğiniz kitabın tercümesinde, aradığınız şey bulunmayabiliyor.

a. Çevremizdeki Gelişmeler ve Rusya Amerika ve Avrupalı Ülkelerle Olan İhtilaf

Çevremizdeki insanlarla menfaatlerimiz muhtelif noktalarda çatışıyor; hiç şüphe yok. Rusya ile Amerika ile Avrupa'daki birçok ülkeyle, çevremizdeki birçok ülkeyle çok çeşitli hayati konularda ihtilaf halindeyiz. Bu, tarihî bir oluşumun da devamı. Tarih boyunca Osmanlı İmparatorluğu'nun yaptığı irili ufaklı savaşların hepsi bir haçlı zihniyetiyle İslâm

zihniyetinin mücadelesini sergiler. Şimdiki olaylar da onlarla ilgisiz, yeniden bitmiş olaylar değildir. Mutlaka onlarla bağlantılı olaylardır. Dünyaya hâkim olan güçler; bizim alışkın olduğumuz klasik kelimelerle yahudiler, hıristiyanlar; daha başka menfaati olan insanlar. Zaten bir insanın menfaatine dokunduğunuz zaman; adı sizin adınız gibi bile olsa, aynı şehirde bile doğmuş olsanız dostluk bozuluyor. Biraz menfaatini zedelediğiniz zaman yaka paça birbirinize giriyorsunuz. Bu meseleler çok önemli.

Uzun yıllar, uzun asırlar mücadele ettiğimiz cepheler, güçler, karşı milletler ve bu mücadelenin şu andaki manzarası böyle. Ne tarihten kendimizi çekip sıyrabiliriz ne de geleceğe lâkayt kalabiliriz. Bu şahısların bizimle menfaat çatışmaları, ideolojik çatışmaları olduğu muhakkak. İslâm'dan ürkenlerin büyük yekun tuttukları muhakkak. Hindistan'daki olayları biliyorsunuz; 500-600 milyon Hintli, öküze tapan insanlar her gördükleri yerde her fırsatta müslümanlarla nasıl mücadele ediyorlar, nasıl hunharlık ediyorlar. Afrika'yı görüyorsunuz. Güney Afrika çok tipik bir misal.

Elmasın çıktığı; çeşitli madenlerin, uranyumun bulunduğu o bölgede insanlığın nasıl iflas ettiğini görüyorsunuz. Coplar, öldürmeler, mücadeleler! Hürriyet diye bir şey yok. İnsan hakları ile ilgili evrensel ahlâk kaideleri, kanunları işlemiyor.

Bu kadar düşman arasında insan nasıl rahat yaşar? Nasıl rahat yatar? Nasıl rahat oturur? Nasıl keyfine bakar?

b. Jeopolitik Konumumuz Gereği Bize Yönelik Düşmanlıklar Karşısında Alınacak Tedbirler

Şaşılabilecek şey!

Sırf bunları düşünmekten insanın uykusunun kaçması lazım. Çevremizde aç kurtlar gibi, akbabalar gibi ölmemizi, yere serilmemizi bekleyen bunca düşmanın arasında çok müteyakkız olmak durumundayız.

Onları bir kere güzel bir klasifikasyona tabi tutmalıyız, tasnif etmeliyiz, tahlil etmeliyiz.

“Ne gibi tedbirler alabilirler? Onların tedbirlerine karşı ne gibi önlemler alabiliriz, karşı tedbirler alabiliriz?” onları düşünmeliyiz. Eskiden “düşmanların birbirleriyle rekabetinden

faydalanma” diye bir politika vardı. Mesela Rusları’n İstanbul’u almasını Avrupalılar istemez. Onun için Osmanlılar İngilizlerle işbirliği yaparlar, Sivastopol’u topa tutarlar. Bir taraftan böyle olurken öbür taraftan İngiltere’yle bir çatışma başlar. Bakarsınız öbür taraf size bir destek sağlar. İngiltere sizden çok büyük bir yer koparacaksa; “Aman koparamasın!” diye bir takım politik dengelerden bazı fırsatlardan istifade düşünülür. Ama şimdi karşıımızdaki insanlar o kadar bilimsel çalışıyorlar ki. Birbirleriyle savaş durumunda olan, silah deposu haline getirilmiş ülkelerinde insanlar şimdi el ele verdiler, toplantılar yapıyorlar. Biz o toplantıların sonuçlarından haberdar değiliz. Başımıza ne çoraplar ördüklerini bilmiyoruz.

Hasbünallahu ve ni’me’l-vekîl. Allah’a sığınırız. Allah bizi korusun, şerhilerin şerrine uğratmasın.

İslâm’ın önemli hizmetlerinden birisi ribatlarda murâbıt olmaktır, hudut karakollarında gözcü olmaktır. İslâm’da bir mücahit kelimesi vardır; *mücahid fî sebîlillâh*. “Allah yolunda gaza eden kimse.” Bir de murâbıt vardır.

Ortada savaş olmasa bile hudutlarda, ribat-
larda, kalelerde İslâm'ı bekler. Şimdi bu kale-
ler hudutlarda değil; kültür merkezlerinde,
kültürel değerler olarak karşımızda bulunuyor.
Bizim; murâbit vazifesini yüklenmiş insanlar
olduğumuzu hiçbir zaman unutmamamız gere-
kiyor. Her birimiz kendimizi; bir elimizde si-
lah, "İslâm âlemi rahat etsin." diye sen uyu-
mayacaksın, nöbet tutacaksın, "Aman dikkat
et, düşman gelmesin." diye göreve getirilmiş
bir insan olarak telakki etmeliyiz. Bu murâbit-
lik kelimesini notlarınıza yazın. Çevrenize söy-
lemeniz bakımından o kelime hatırınızda, ha-
fızanızda yer etsin.

Avrupa Topluluğu'na resmen müracaatı-
mız var. "Kabul ederler, etmezler." mnaka-
şalarına ben gülüyorum. "Alırlar almazlar, gi-
reriz girmeyiz." Zaten fiilen girmektediriz. Tren
tünelde seyrine devam edip duruyor. Tünelin
Öbür ucu, Avrupa topluluğu. Biz de; "Acaba
kabul ederler mi etmezler mi, girer miyiz gi-
remez miyiz?" tarzında konuşuyoruz. Bu bizim
için en kötü sonuğlardan birisidir. Kötü sonuca
götüren bir seyir Şu anda devam etmektedir.

Kötü bir akıbeta doğru seyir halinde bulunuyoruz.

Bir insan havada uçuyor, her an uçuruma düşebilir ama “şu anda rahatım, hiçbir şeyim yok” diye kaygısız duruyor. Evet, o anda havada uçuyor ama birazdan aşağı, uçurumun dibine vurduğu zaman iş belli olacak. Yani bizim de şimdiki rahatlıktan fevkalade huzursuz olmamız lazım, fevkalade üzüntü içinde olmamız lazım.

“Bizim şu neslimizin en önemli görevi, Avrupa topluluğuna girmemeyi sağlamaktır.” diyebilirim. Sizlerin ve bizlerin en önemli görevi bu. Çünkü bekâmımızın, müslüman olarak var olmamızın ilk şartı budur. Bu durumda yönetimi-mizle ters düşmüş bulunuyoruz. Devletin resmi politikasıyla milletin arzusu şu anda ters düşmüş bulunmakta. Hareket o tarzda devam ediyor. Ama bitmediği, çıkmadık canda ümit olduğu için Allah *celle celalühû; lâ taknetû min rahmetillâh* buyurduğu için ümidimizi kesmiyoruz. Yâ kismet!

*Ve men yetteki'l-lâhe yec'al lehû mahrecen ve yerzukhü min haysü lâ yahtesib.*¹ “Allah, takvâ ehli kullarına ummadığı yerden bir çıkış noktası ihsan eder, ummadığı bir şekilde lütuflarına mazhar eder, rızıklarına gark eder.” diye müjde olduğu için biraz rahat nefes alabiliyoruz. Yoksa hepimizin ağlaması lazım. Oturup gece gündüz, sabah akşam ağlamamız lazım. Çünkü sonumuz belli. İdamlık bir mahkumun hücredeki oturması bir şeyi değiştirmez. Biraz sonra hüküm infaz edilecek. Gelecekler, götürecekler; idam edilecek. Öyle bir durum. Onun için bu da çok önemli bir hadise olarak zihnimize yerleşsin. Gaye olarak hepimiz bunu bilmeliyiz ki her ne pahasına olursa olsun biz Avrupa Topluluğu'na girmemeliyiz. Girdiğimiz zaman Konya vilayetinin Türkiye Cumhuriyeti içindeki yönetim gücü kadar bir gücümüz olacak.

Kanunlar Ankara'da hazırlanıyor, meclisten çıkıyor. Valiler Ankara'dan tayin ediliyor. Birinci Ordu, İkinci Ordu Milli Savunma Bakanlığı'na bağlı, Genel Kurmay'a bağlı,

¹ 65/Talâk, 2-3.

Ankara'dan idare ediliyor. "Konya" diye bir vilayetimiz var. Şu kadar sahası var. Ne kıymeti var? İdare, Konya'nın dışından oluyor. Biz de Avrupa Birliği'ne girdiğimiz zaman aynı şey olacak. Konya'nın büyüklüğünü fazla gördüler "bölelim" dediler; "Aksaray, Karaman" diye böldüler, daha da bölebilirler. Bakarsınız kızarlar, ilçe yaparlar. Kırşehir bir ara ilçe yapılmıştı; bunun gibi. Bilmiyorum aklıma neden Konya misali geldi, kasten gelmedi. Konya yerine başka bir şehir de düşünebilirsiniz. "Türkiye'yi anlatarak dışarıyı anlayalım." diye söyledim. Böyle bir topluluğa girdiğimiz zaman bizden önce girmiş kaç tane ülke varsa o ülkelerin sonuna bir başka yeni ülke olarak eklenmiş olacağız.

Kültürleri ve niyetleri bizden tamamen farklı olan insanlar. Senin muhalefet şerhinin hiç kıymeti olmaz. Onlar bütün istediklerini icra ederler. "Bir şanlı tarihin sayfasının kapanması" demektir. İçimizde kraldan fazla kralcılar var. Buna da şaşmamak lazım çünkü heterojen bir bünyeye sahibiz. Asırlar boyu imparatorluk olarak yaşadığımız için her çeşit insan gelmiş. "Bu insan kimdir? Niye bu kadar

ters hareket ediyor?” tahlil etmek lazım. Evet, ırkçı değiliz ama insanların soyunu sopunu bir araştırın. Padişahlarımız araştırmışlar. Bir oyuna gelmemek için yedi nesil sağlam olmasına dikkat etmişler. Bu gün emperyalizm, ajanını belki ilkokuldan seçiyor, belki ortaokuldan seçiyor da öyle yetiştiriyor.

Bir Mısırlı münevver bana Hicaz’da; “Cemal Abdunnasır daha bir yıldızlı teğmen iken Nil’in kenarındaki Amerikan sefaretinde, baloların en gözde müdavimlerinden idi.” demişti. Daha teğmen iken henüz rütbe bakımından kıfayetli bir seviyede değilken Amerika’nın malı, Amerika’nın adamı, Amerika’nın hayranı, Amerikan sefaretinin beslemesi. Bu adamdan ne hayır gelir? Gelmedi. İsrail karşısında televizyonda ağladı. Belki ağlamıştır ama ben ağlamasının bile samimiyetine inanmıyorum. Çünkü Peygamber Efendimiz;

“İnsanın nifakı tamam olunca gözüne sahip olur; istediği zaman ağlar.” diyor.

Münafıklığı tamam oldu mu gözünün muslukları elindedir. İsteddiği zaman açar, hüngür hüngür ağlar istediği zaman kapar, durur. Biraz sonra da güler. Münafık! Meslekten

pişmiş, pişkin insan. O bakımdan ağlamasına bile güvenilmez çünkü çekirdekten yetişme.

c. Emperyalizmin Diğer Ülkeler Üzerindeki Planları

Emperyalizm menfaatlerini tesadüflere bırakmıyor, seçimlere bırakmıyor. Elemanını yetiştiriyor, hazırlıyor. Önceden planlama yoluyla 20 yıl sonra kimin nereye geçeceğini tahminen veya tayinle kararlaştırıyor. Ondan sonra onun olması için çalışıyor. Tabi birkaç alternatif de üretiyor. Mesela bir uçağın bir kanat mekanizmasının çalışması için 10'dan fazla hat varmış. O mekanizmaya komuta için çekilmiş olan hat. "Birisi arızalanırsa ötekisi kullanılsın. Ötekisi arızalansa berikisi kullanılsın da kanat arızalanmasın, uçaktakiler düşmesin." diye emniyet katsayısını arttırmak için tedbir alınmış. Onu bilen insanlar, tabi sosyal olaylarda da tedbirleri alıyorlar.

Muhterem kardeşlerim!

Ben bizim müslümanları çok ayıplıyorum Özellikle devlet yönetiminde bulunmuş, bizden önceki nesildeki kardeşlerimize çok söyledim. Devlet Planlama Teşkilatı'nda buldunuz, devlette bakanlık yaptınız, çeşitli

imkânlara sahip oldunuz. Şimdi Türkiye'nin herhangi bir ilinde, ilçesinde, bucağında, köyünde bir bina yapılacağı zaman karşınıza oza-lite çekilmiş altı metre boyunda katlanmış bir şey gelir. Tesisat planı, kat planı. Yandan görünüşü, önden görünüşü, üstten görünüşü, detaylar, girintiler, çıkıntılar, baca delikleri, lavabonun konulduğu yer, vesaire.

Avrupalı planı o kadar güncel, o kadar tabi hale getirmiş ki peynir gibi ekmek gibi her köşe başında bulunan alelade şeyler gibi olmuş. Ve bunlar bina yapmakta uygulanıyor. Fakat İslâm'ın binasının yapılmasında ne plan var ne proje var. Çok hayret ettiğim bir şey, çok üzülecek bir olay. Ne tedbir var ne plan var ne proje var. Hiçbir şey görmüyoruz. Bu bizim büyük kusurumuz.

Sosyal olayların da hizmetlerin de hiç olmazsa bir apartmanın yapılışı kadar planlanması gerekir.

Muhterem kardeşlerim!

Şunu iyi bilelim; Allahu Teâlâ hazretleri, has kullarına yardım etmeyi kendisinin üzerine hak olarak bildiriyor.

وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ

Ve kâne hakkan aleynâ nasru'l-mü'minîn.² “Mü'minlere yardım etmesi Allah'ın lütfu ve vaadidir.”

Onun için korkmuyoruz. Bir kişi kalsak bile korkmayız. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz en ümitsiz zamanlarda “sabredin” demişti. “Siz sabretmiyorsunuz. Vallahi bu din okyanusların ötesine ulaşacak.” demişti. Müslümanlar küçücük bir azınlıkken, müslümanlar ezildiği zamanda bunları söylemişti.

d. Allah'ın Rızasının Cephesinde Olmak

Allahu Teâlâ hazretlerinin bize yardımı vardır. Allah'ın rızası cephesinde olmak en büyük iftiharımız ve en büyük güç kaynağımızdır. Bu bizim için çok büyük bir avantaj. Allah yolunun yolcularıyız Allah'ın dininin hizmetçileriyiz. Kimse bizim sırtımızı yere getiremez; öldürülürsek şehit oluruz, kalırsak başarısız gazi oluruz, muzaffer oluruz, galip oluruz, fatih oluruz. O bakımdan biz her çalışmamızda;

² 30/Rûm, 47.

ihde'l husneyeyn. “En güzel iki akıbet”ten bir tanesine muntazırız. Kâfirlerin ellerinde hiçbir avantaj yok. Tüm avantajlar bizim elimizdedir.

Allahu Teâlâ hazretleri bize yeter. Bize çok imkânlar vermiştir. Potansiyelimiz yüksek olduğu, imkânımız çok olduğu halde bu imkânları kullanmamanın bize vebali olabilir.

“O mâhîler ki derya içredir, deryayı bilmezler.” durumunda. Tarlasından elmas çıkan adamın; “tarlam verimsiz, taşlık” diye gurbete çalışmaya gidip gurbette yoksul öldüğü gibi. Hindistan’da; tarlasında “kühul nur” denilen dünyanın en büyük elmaslarının çıktığı kişi böyle ölmüş. “Buradan verim alınmıyor, buğday ektiğim zaman başaklar cılız çıkıyor.” diye sefaletini gidermek için başka diyarlara gitmiş; oralarda aç, garip, sefil ölmüş. Bizim o durumda olmamız bahis konusu. İmkânlar var ama cahilliğimizden, gafilliğimizden kullanmasını bilmiyoruz. Bu önemli bir nokta.

Emsalsiz bir ideolojiye sahibiz.

Geçenlerde Avrupa’da uzun seneler hizmet görmüş bir din görevlisi, Yüksek İslâm Enstitüsü mezunu bir askerlik arkadaşım beni

evine çağırıldı. Gece yarısına kadar projeksiyonla, video ile, kitaplarla, kupürlerle vaktin nasıl geçtiğini anlayamadık. Kitapları önüme serdi; kitaplarla, kupürlerle ispat ediyor.

Muhterem kardeşlerim!

Dünya, müslümanların elindeki potansiyeli görüyor, korkudan tir tir titriyor. Bunu bilin. Bu yayınlarında var; “Aman bu müslümanlar uyanırlarsa, gelirlerse halimiz ne olur?” diye korkuyorlar.

Allah bize böyle bir imkân vermiş. Jeopolitik durumumuz fevkalade müsait. Ekonomik imkânlarımız hiç kimseye el açmaya lüzum bırakmayacak kadar yeterli. Nüfus imkânımız, kalabalıklığımız yeterli. Dünyadaki her beş insandan bir tanesi müslüman. Dünyanın beşte bir nüfusuna sahip bulunuyoruz. Ve elhamdulillah bizden önceki nesillere göre sizler ve bizler çok rahat bir dönemde yaşıyoruz. Kıbrıs harbi hariç biz harp görmemiş bir nesiliz. Dedelerimiz İstiklâl harbini gördüler. Belki bir kısmımızın babası da görmedi. Dedelerimiz İstiklâl harbi gazisi, şimdi doksanlı yaşlardalar.

Harp görmeden uzun bir zaman geçirmiş bir nesil olarak çok büyük bir avantajımız var.

Her yıl bir harple darbe yiyip zaafa uğramak; “nüfusun kırılması, iş yapacak insanların helak olması, paraların heba olması” demek. Şu anda bizden öncekilerin hayal ve tahmin edemeyecekleri kadar hareket imkânına sahibiz. Bundan 40 yıl önceki insanlar belki bu diyarlarda İslâm’ın bakâsından ümitlerini kesmişlerdi. “Belki de artık buralarda Allah’a ibadet edilmez.” diye düşünüyorlardı. Ama şu anda onların hayallerine sığmayacak kadar, tahmin edemeyecekleri kadar hareket imkânına sahibiz; elhamdülillah.

Müslümanlar, memleketi seven insanlar bu imkân ve fırsatlara sahip olmuş durumdadılar, hizmetlerin başına gelmiş durumdular. Çalışma ve hizmet fırsatı doğdu ve karşımızda duruyor.

Bir kadro potansiyeli patlama noktasına gelmiştir. Yüksek tahsilliler, fakülte mezunları, bir yığın idealist mütedeyyin insan meydana gelmiş durumda. “Bu ne biçim Müslümanlıktır?” diye annesini babasını uyaran, yola getiren bir nesil oluşmuş durumda. Bir başörtüsü uğruna on tane erkeğin tahammül edemeyeceği cefayı göğüsleyen, erkeklerden daha

merdane genç kızlar yetişmiş durumda. Emin olun siz yapamazsınız, utanırsınız. Abdest almaya utanırsınız, namaz kılmaya utanırsınız. Onlar gibi böyle tüm topluma, salon dolusu insana inat, tersine bir durumda siz duramazsınız. Çoğunuz duramaz. Ama onlar sizden ve bizden daha merdane durabiliyorlar; hayranım. Böyle bir potansiyel birikmiş durumda. Bu geniş imkânları Allah bizden sorar.

e. İki Nimet: Sıhhat ve Boş Zaman

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri; “İki nimet vardır ki insanoğulları bu nimetlerden gafilidir; fırsatı değerlendiremezler, fırsatı kaçıırırlar. Birisi *es-sıhhatü*, diğeri *el ferağü*. Sıhhatli olmak ve boş zamanı olmak.” buyuruyor.

Bugün, Allah rızası için malını, mülkünü, mesaisini, zamanını, bilgisini tümüyle verecek bir yığın insan var. Para istemiyorlar, maaş istemiyorlar hatta belki onlar size verir. Onu da vermeye razı insanlar var. Ömrünü hayra vakfetmiş insanlar var. Hayır jeneratörü olmuş, menba-ı hayr insanlar var. Kendi ihtiyacı kadarını ayırdıktan sonra parasının varlığının kısm-ı âzamını hayra veren insanlar var. Gürül

gürül hayır yapan, sevap kazanan insanlar var. Muazzam bir potansiyele sahibiz. Ve bu potansiyeli Avrupa görüyor, Amerika görüyor. “Müslümanlar geliyor, İslâm yayılıyor.” diye İngilizce, Almanca, Fransızca kitaplar neşrediliyor. Rusya’da kitaplar yayınlanıyor. Siyasilerin dilinden gazetelere dökülüyor.

Bizim Maraşlı şairin; “Saklanmaz gayri bu gerçek” dediği gibi bu gerçek artık saklanamaz duruma gelmiş. Şimdi bizler un var, şeker var, yağ var ama helva yapmıyoruz; tatlısızlıktan kenarda aç bîilaç serilmiş yatıyoruz. Durumumuz bu. O bakımdan şu boş zamandan, imkândan, hürriyetlerden, sıhhatten, şu fırsatlardan olanca gücümüzle faydalanmalıyız.

Hepimizin ana gayesi Allah’ın dinine hizmet etmektir. Fatih’in devrinde yaşasaydık surlara saldıran yeniçeri olacaktık, ordu olacaktık. Canımızı vermeye koşa koşa gidecektik. Şimdi bizden can istenmiyor. Mücadelenin şekli değişti. Teknik çalışma isteniyor. Bir çalım attın mı karşı tarafı alt edebilirsin. Çalım isteniyor, çalışma isteniyor; bu kadar basit. Onun için bu gün herkes âzamî mesaisini, âzamî imkânını ölmeyecek kadarını kendisine

ayırıp olanca gücüyle İslâm'a hizmet etmek zorundadır.

İslâm'a "birazcık" hizmet devri geçmiş. "Azıcık, birazcık da İslâm'a hizmet edeyim. Şöyle yemeğin üstüne birazcık tuz gibi, birazcık baharat gibi." Hayır, öyle değil! Tüm mesaisiyle tüm çalışmasıyla tüm mesleğiyle İslâm'a hizmet edecek. Birazcık dünyalık çalışmayla yetinecek. Asıl çalışması İslâm'a hizmet olacak. Viran olası hanede evlad u iyâl olduğu için birazcık da hamallık yapacak, dünyalığa çalışacak.

Ömer Okçu kardeşimizin *Minyeli Abdullah*'ta yazdığı gibi istasyonda yük taşıyacak, talebe okutacak. Mesaimizin kısm-ı âzamını İslâm'a tahsis etme durumundayız; o pozisyonda insanlarız.

Şu anda Allah bizden canımızı istemiyor; mesaimizi, gayretimizi, tekniğimizi, basiretimizi, tefekkürümüzü, iş bilirliğimizi, iş yapabilme kabiliyetimizi istiyor. Önümüzde bâkir, fethedilmemiş hizmet sahaları var; bomboş. Fethedilmemiş hizmet âlemleri, dünyaları var; ona çalışacağız.

Bir hocanın namaz kıldırdıktan sonra evinde durması reva değil.

Bir insanın ticarethanesinde işini çalışır hale getirdikten sonra orada durması reva değil.

Bir memurun, memuriyetini yaptıktan sonra saat beşten sonra veya Cumartesi-Pazar günleri dünya için çalışması meşru değil, doğu değil.

Onun için bırakalım kırkta bir nisbetini, zekât nisbetini; şimdi sıddîkiyet isteniyor. Müslüman nesi varsa verecek. Mâmeleki, imkânı nesi varsa onu İslâm'a tahsis edecek çünkü bu fırsat her zaman ele geçmez.

Ben müslümanlara şaşıyorum.

Muhterem kardeşlerim!

Ben Afganistan'da, Afgan mücahitlerimize verdiğimiz masrafların hesabını çıkaramadım. Belki dikkatli takip etseydim bir yerden not alabilirdim ama çıkaramadım. Onun onda birini sulh zamanında harcasaydık Rusya gelmeden önce nice Afganistan müslümanların olurdu, Suriye elden çıkmazdı, Irak maceralara sürüklenmezdi, İran başka türlü olurdu,

Mısır başka türlü olurdu; dünyanın her yerini elde ederdik.

Bir dergi çıkarabilmek için mücadele ediyoruz, maddî imkân toplamaya çalışıyoruz. Gazete için uğraşıyoruz. Koca Türkiye'nin her tarafına yayılmış bir cemaatiz, muhabbetli bir grubuz. Bizim hayalimiz de böyle;

“Hocam, çekinme söyle, ne istersen sana verilecek. Tarlayı kazarken küp buldum, çekinme istediğin kadar söyle.” deseler!

Söyleyeceğimiz miktar bir jet uçağının fiyatının belki beşte biridir. Kaç tane jet uçağı düşüyor, kaç tane füze atılıyor, kaç tane bomba patlıyor!

Yazıklar olsun müslümanlara!

Harp olduğu zaman bu kadar masraf yapıyorlar da fırsat olduğu zaman, sulh zamanında onun onda birini yapmıyorlar. Çok büyük şaşkınlık, çok büyük cahillik, çok büyük basiretsizlik, çok büyük vebal, çok yanlış bir durum.

İş işten geçtikten sonra kurtarma çalışmaları. Adam trenin altında ezildikten sonra ayağını alçıya al, dalağını dik, böbrek nakli yap.

Hurda olmuş insanı ihya etmeye çalışıyor-
sun. Düşman hücum etmiş bir memleketi kur-
tarmaya çalışıyorsun.

Düşman hücum etmeden önce çalışsana,
iş işten geçmeden çalışsana!

Böyle cihat, böyle hizmet, böyle rızâ-i
bârîyi tahsil mümkün olmaz, Allah sorar!
Çünkü Allah bizim sakladığımız imkânları da
biliyor. Ne gibi imkânları hizmete sunduğu-
muz, ne gibi imkânları hizmetten esirgediği-
mizi biliyor. *Allâmu'l-guyûb*. Her şeyi bilen
Rabbimiz'in karşısında hesap vereceğiz.

f. Devir Fedâkarlık Devridir

Onun için devir fedâkârlık devridir ve bu
fedâkârlıktan size bir zarar hâsıl olmaz, bana
bir zarar hâsıl olmaz.

Peygamber Efendimiz; “Vallahi! Zekât
vermekle, sadaka vermekle mal azalmaz.” di-
yor.

Malınız azalmaz, Allah daha fazlasını ve-
rir. Zaten insanın rızkı midesinin aldığı kadar-
dır. Gerisi havaya gidiyor; hava atmaya, fiyaka
yapmaya gidiyor, boşa gidiyor. Bir basit araba
da insana yetiyor ama adam zengin olduğu

zaman en lüksüne, en konforlusuna biniyor. İki mânasıyla da hava olmuş oluyor.

O bakımdan tüm imkânlarımızı Allah'ın bildiği ve hesap soracağı şekilde dîn-i mübîn-i İslâm'ın hizmetine sunmak durumundayız. Bu çok tatlı, çok risksiz, çok kolay bir hizmet.

Burada can pazarlığı, insanın ölmesi kalması bahis konusu değil. Ama bunu yapmazsanız sıra cana gelecek, canınızı isteyecekler. Canınızı veremezseniz cihattan kaçmış insan olarak öleceksiniz. Onun için önce mal imtihanını başarmanız lazım ki ötekine hacet kalmasın. Türkiye'nin Afganistan durumuna düşmesi için şimdiden füze paralarını, jet uçakları paralarını, milyarları vermeniz lazım. Sadece sizin için demiyorum. Ümmet-i Muhammed'in vermesi lazım, Türkiye halkının vermesi lazım. Eğitime vermesi lazım.

Kıymeti en az bilinen çalışma dalı eğitim. Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası'na şu kadar para harcanıyor. Devlet bale okuluna şu kadar para ayrılıyor. Ama fedakârca insanların hayrına, hizmetine koşturan; malıyla canıyla faydalı olmaya, fedâkârca çalışmaya sevk

eden kaynakların harekete geçirilmesi için bir tahsisat yok, yapılmıyor, yapmazlar.

Onu biz yapacağız.

Başkası yapamaz, yapacak olan mü'minler. Yapacaklar ve sevabı onlara ait olacak. Çünkü Allah ötekilere o sevabı nasip etmez.

g. Müslüman İşbirliği Yapmalı, İstişareye Önem Vermeli

Muhterem kardeşlerim!

Tek başımıza ayrı ayrı bir şeyler yapabiliriz. Fakat iki kişi olursak daha çok iş yaparız ve ayrıca bereket olur. Daha fazla gruplar halinde çalışırsak daha büyük bereket olur. Müslümanlar; fikir farklarına rağmen iş birliği yapmasını öğrenmek mecburiyetindedirler, zorundadırlar.

Ben anlamıyorum; Ümmet-i Muhammed diye koca cihana yayılmış, bir milyarlık ümmetiz ama Türkiye içinde bile müslüman gruplar birbirleriyle suyla zeytinyağının imtizaç etmediği gibi ayrı duruyorlar. Şişeye koysan birisi altta birisi üstte kalıyor, imtizaç etmiyor. Oysa suyun içindeki şeker gibi olacak; eriyecek, her tarafa yayılacak.

Müslüman müslümanın kardeşidir.

Bu benim sözüm değil, Kur'ân-ı Kerîm'in sözü, Allah'ın sözü. Onun için ayrılıkçı, grupçu her çalışmayı "kötü çalışma" olarak görüyorum. "Kötü niyetli çalışma" olarak görüyorum. "Arkasında kötü niyet vardır." diye suizan ediyorum. Ayrılıkçı olmayacağız, birleştirici olacağız, birlik ve beraberlik içinde olacağız.

Biz "şûrâ" dediğimiz zaman bazı gazetelerde; "Eğitim şûrâsı, askerlik şûrâsı, spor şûrâsı, şimdi çıktı İslâm şûrâsı." diye alay mevzuu yapıldı. Böyle saçma şey olmaz! "Hizmeti sadece ben yaparım, başkası yapamaz. O kötü, bu kötü, bir ben iyiyim." Bu son derece yanlış bir zihniyettir. Onun için başarıya ulaşılmıyor. Fikir ihtilaflarına rağmen, kendilerini ayırmak isteyen ajan provakatörlere rağmen, sun'î ayrılıklar çıkarmak isteyen bir takım fanatiklere rağmen biz müslümanların mutlaka birleşmesi gerektiğini, bunun boyunlarına bir borç olduğunu bastıra bastıra söylemek durumundayız, o tarzda çalışmak durumundayız.

Ben yaraları sarmaya çalışıyorum. Kimseye özel methiye çıkarmak niyetinde değilim.

Allah huzurunda beni vebal altına sokacak bir gülücükten, bir tebessümden bile korkarım.

Allah'ın sevmediği bir insana tebessüm etmekten Allah'a sığınırım.

Allah'ın sevmediği bir insana sözümün arasında, sürçü lisanla “efendim” kelimesini kullanmaktan korkuyorum.

O hadîs-i şerîfi okuduktan sonra profesöre “efendim” diyemez duruma geldim.

Müslümanları kardeş olduğunu hatırlamaya davet ediyorum.

Süleymancılar, Kur'an kurslarına yardım etmek isteyen kardeşlerimiz. “Kusurları var.” Benim de var, senin de var. Sen onun kusurlarını ararsan o da bir liste halinde senin kusurlarını çıkarır.

Nurcu. Şöyleymiş de, böyleymiş de. Canım o sana ait değil.

Falanca grup filanca grup, şu tekke bu dergâh.

Hayır, müslümanlar birlik ve beraberlik içinde olacak.

Ben “birlik ve beraberlik” deyince bazı kimselerin şafak attı, akılları başlarından gitti,

memnun olmadılar. Demek ki isabetli bir şey söylemişim. Müslümanlar birbirlerinin kardeşidir. Birbirleriyle yardımlaşmadan başarı sağlanamaz, sağlanamıyor. Yüzde nisbeti düşük oluyor. Yüzde üçte, yüzde beşte kalıyor, ileri gitmiyor, ekseriyet kazanılamıyor. Ekseriyetin kazanılması için insanın derya gibi olması lazım; engin gönüllü, sabırlı, halim selim olması lazım.

Mehmet Ali Efendi kardeşimiz söyledi.

Babası rahmetli cennetmekân Ramiz Hoca-ismini hatırımda tutuyorum, inşaallah dergimize de hayatının yazılmasını kardeşlerime tembihledim- hiç boş zaman geçirmezmiş. Evine gelene dahi zamanı boşa geçirtmezmiş. Emr-i mârufla, ilim öğrenmeyle, hayır hasenât yoluyla vakit geçirmeyi severmiş. Önüne gelene de hayrı hakkı tavsiye edermiş.

Bir çocuk kısa pantolonla gelip gidiyormuş. Ona; “Hayır, uzun pantolon giyeceksin. Git babana söyle, sana uzun pantolon giydirdin, vebaldir.” diye sıkıştırmış. Babasını gördüğü zaman; “Çocuğuna kısa pantolon giydirme; ayıptır, günahdır.” diye söylemiş. Bu kısa pantolonlu çocuğun babası, Ramiz

Efendi'nin oğlu olan bu Hacı Mehmet Ali Efendi'ye gelir; "Babana bir Şey söyle; bu emri marufu, nehy-i münkeri yapmasın, canımızı sıkmasın." diye söylermiŐ. O da; "Baba bak, reaksiyon oluyor, söyleme vazgeç." dermiş ama babası hiç dinlemez aynen söylemeye devam edermiş. Karşı taraf beğenmese de bir an hakkı söylemekten geri durmazmiŐ. Neden? Çünkü biz hakkı söylemekle vazifeliyiz. Karşı tarafın beğenmesi bizim için önemli değil. Allah'ın beğenmesi önemli. Fakat ben asıl sonuca sizi muttali kılmak istiyorum. O kısa pantolonlu ocuk o ikaz ve irŐatlarla iyi bir insan olarak, dört baŐı mmur bir müslüman olarak yetişmiş. Neticede babasını da doğru yola getirmiş. Babasının da defalarca hacca gitmesine sebep olmuş; onu hacca götürmüŐ, getirmiş. Şu anda da hem babası hem kendisi hayır çalışmalarına her türlü yardım ve desteği yapıyorlarmıŐ.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

ıkmadık canda mit vardır. "Kısa pantolonlu" diye sen onu defterden silersen; "Babası nasihatten anlamıyor." diye ksersen bu sonuçları alamazsın.

Derya gibi sabırlı olacaksınız.

Bizim hocamız Abdulaziz Bekkine hazretleri;

“Siz sanıyor musunuz ki mürşitler bir kusuru size hemen söyler. Bazen o kusurun düzeltilmesi için, tam tavına gelmesi için, nasihatın kabul edilebilir bir hale gelmesi için on yıl beklediğimiz olur.” dermiş.

On yıl! “Şimdi söylesem anlamaz. Hele biraz daha sonra söyleyeyim. Kusuru var ama şimdi durayım, uyarmayayım.’ diyerek on yıl beklediği olur.” buyurmuş. Onun için bir insanın şimdiki haline bakmayacaksınız. Onun içindeki iman potansiyeline bakacaksınız. Bir kâfirin şu andaki haline bakmayacaksınız onun potansiyel olarak müslüman olma ihtimali olduğuna bakacaksınız. Onun için ona da centilmence davranacaksınız. Ona da İslâm’ın güzelliğini göstereceksiniz. Ona da ahlâk-ı İslâmiye’nin ne kadar derin olduğunu anlatacak jestlerde bulunacaksınız. O bakımdan birleştirici olmak, dostlukları geliştirmek ve Allah’ın bize vermiş olduğu tüm güçleri kullanmak zorundayız. Memleketimizde mevcut tüm grupların İslâm’ın hizmetine iştirakini

sağlamak zorundayız. Küstürmek, karalamak, itham etmek, kızdırmak, zorla günaha sokmak, pasif hale getirmek; bunlar doğru değil.

Rahmetli anam öyle söylerdi; “Annelik görevi çocuğu kendisine isyan ettirmemektir.” Çocuğu anneye âsî duruma düşürmemek basiretli bir annenin görevidir. Bir şey söylersin dinlemez, anneye âsî olur, başına taş yağar; onu öyle söylemeyeceksin. Onun için ben, bizim *rahmetullahi aleyh* [Mehmed Zahid] Hocamız’ın ben direkt olarak “şöyle yap böyle yap” diye emir sîgasıyla emir verdiğini hatırlamıyorum. “Acaba şöyle yapsanız nasıl olur? Şöyle yapmak uygun olur mu dersiniz?” diye istişare edermiş gibi soruyor. Halbuki emir. Bir veliyullahın sözü dinlenmediği zaman felaket olacağı için muhatabını o duruma düşürmüyor. O bakımdan öteki gruplarla dostlukları geliştireceksiniz.

Ankara’da bu meseleleri biraz konuşmuştuğuk. Kardeşlerimiz bir “Temel Hak ve Hürriyetleri Koruma Derneği” kurmuşlar, muhtelif gruplardan insanlar almışlar; güzel bir gelişme.

Temel hak ve hürriyetleri korumak için bir hayır için el birliğiyle çalışma sağlanmış oluyor. Ve böylece de insanlar birbirlerini tanımış, suçlamaların yersiz olduğunu görmüş oluyor. “Ben senin hakkında kötü düşünüyordum ama hiç de öyle değilmişsin. Hadi bu akşam bizim eve gel de kahveyi beraber içelim.” derken muhabbet başlıyor. Muhabbetten sonra da nice nice hizmetler hâsıl oluyor. Koordine olmak mecburiyetindeyiz.

Türkiye’de hayrı yapan sadece biz değiliz.

Allah daha çok hizmet etme imkânı versin. Muhtelif yerlerde muhtelif hayırlar yapıldığına göre bunların koordinasyonu önemli bir meseledir. Biz henüz bu fonksiyonunu çalıştıramadık ama çalıştırmamız lazım. Tüm hayırları tespit etmek, aralarında koordinasyonu sağlamak zorundayız. Parçaların birbirleriyle uyumunu, faaliyetlerin birbirlerini desteklemesini, impulsların/itmelerin birbirine eklenerek hareketi hızlandırmasını sağlaması lazım.

Motorun ateşlemeleri ayarsız olursa ne olur?

Arabanın çekimi düşer. Ayarlı olması lazım. Peşpeşe olması, birbirini destekleyecek tarzda olması lazım ki motor hızlansın, araba daha hızlı çekiş yapsın, ileriye gitsin.

O bakımdan mutlaka sizin dışınızdaki insanların güzel taraflarını görmeyi öğreneceksiniz. Kusurlarına rağmen insanları sevmeyi öğreneceksiniz. Gülün dikenine değil rengine ve kokusuna bakacaksınız. Kusurlu olarak kendinizi göreceksiniz ve gerçek de odur.

Muhterem kardeşlerim!

İslâm bu kadar güzel olduğu halde bir işi başaramamışsak vallahi kusur bizdedir. Çünkü çalıştıkları zaman Allah, düşmanlarına bile veriyor. Şeyh Sâdî;

Dûstân râ kocâ konî mahrûm

Tû ki düşmen-i in nazar dârî.

“Ey Rabbim! Sen gayb hazinelerinden hıristiyanlara, ateşperestlere rızıklar veriyorsun; bir gayret gösterdikleri zaman onların gayretlerini karşılıksız bırakmıyorsun, istedikleri zaman veriyorsun. Düşmanlarına bile bu kadar lütufta bulunduğu göre dostlarını nasıl mahrum edersin!” diyor.

Etmez. Dostlarında iş yok da ondan. Dostları dost değil. Dostları çürük de onun için. Dostları dostluk vasfında gevşemişler. İmtihan için ve “uyanma olsun” diye yardım gelmiyor.

Onun için koordinasyonu mutlaka sağlayacağız. Planlı programlı olacağız; bizim yapmak istediğimiz hayrı bir başkası yapıyorsa onun yapmasına öncelik tanıyacağız ki biz başka işle meşgul olalım. Baktık ki bu işi bir başka kardeşimiz yapabiliyor.

“Allah senden razı olsun! Buyur sen bu işi yap. Sen bu işte çalışırken ben de şu işi yapıyorum.” diyeceğiz.

Rekabete lüzum yok. Ben bir yerde bir vakıf açıyorum, küt yanına bir başka vakıf daha getiriyor.

Fesübhanallah! Senin başka işin yok mu, senin işin benimle rekabet mi? Ne istiyorsun benden?

Olmaz! Birimiz bir işi yapıyorsa ötekisi başka işi yapsın. Daha ötekisi başka işi yapsın.

Koordinasyonu, işbirliğini, müşterek çalışmayı anlayamamış, öğrenememiş gruplar başarı sağlayamazlar. Başarı şansları yoktur. Bu koordinasyonu, işbirliğini, müşterek çalışmayı

başaranlar sonucu alıyorlar. Velev Allah'ın düşmanlarından bile olsalar.

Amerika'da 49 tane eyaleti birleştirmişler, koca bir Amerika'yı oluşturmuşlar.

Federal Almanya'da dokuz tane küçük beyliği birleştirmişler, Federal Almanya'yı meydana getirmişler.

Avustralya'da şu kadar devleti birleştirmişler, Avustralya'yı meydana getirmişler.

Avrupa'da şu kadar ayrı devleti bir araya getirip Avrupa Topluluğu'nu meydana getirmişler. Başkaları boyuna birleşme halinde; pazarlık ediyorlar.

Fransa Almanya'ya hücum etmiş, Almanya Fransa'ya hücum etmiş; birbirlerine hınçları var. 30 sene harpleri var, 100 sene harpleri var.

Napolyon Rusya'ya kadar yürümüş. Almanlar Majino hattını yarararak Normandiye sahillerine kadar dayanmışlar.

Bunları unutuyorlar, işbirliği yapıyorlar. Müslümanlar birbirleriyle işbirliği yapamıyorlar, yaptırılmıyor; ayrılıklar körükleniyor ve müslümanlar tefrikaya düşürülüyor.

“Böl, parçala, hükmet” metodu

kullanılıyor. Biz de birleştirme metodunu kullanacağız. Birleştirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Çok önemli bir mesele.

Olayların değerlendirmesinde eksikliğimiz olduğunu söylemiştim. Değerlendirmelerimize, gazetelerimizdeki yorumlara güvenemiyorum. Hem bize muhalif gazetelerdeki yorumlara güvenemiyorum hem kendi kardeşlerimizin çıkardıkları yayınlardaki yorumlara güvenemiyorum.

Bir şeyin bilimsel olmasını istiyorum, bilimsel esaslara uygun olmasını istiyorum. Dokümanter olmasını, delillere dayanmasını istiyorum. Bu bizim dinimizden; hadis ilminden, fıkıh ilminden aldığımız terbiyedir.

Fıkıh'ta Faruk Hoca'ya bir şey sorsalar arkasından mutlaka; "Hangi kaynakta delili var? Hangi âyet hangi hadis?" diye soracaklar; bu böyle. O halde her şey müdellel olmalı; burhana, vesikaya, delile dayanmalı. Sonu tesadüfen hayır bile olsa delile dayanmayan çalışmaları muhataralı görüyorum. Onun için olanca gücümüzle bilimsel olmak zorundayız.

h. Bilimsellik ve Bilimsel Çalışmak

Bizim asıl önemli vasfımızın, grubumuzun asıl önemli vasfının bilimsellik, bilim severlik olması lazım. Her şeyi bilimsel ölçülere göre yapma vasfı olması lazım. Çünkü en güçlü olan vasıf budur, en büyük başarı bilimsellikle sağlanıyor. En verimli yatırım bilime yapılan yatırımdır çünkü bilim çok büyük zahmetleri çok küçük çabalara indiriyor. Çok büyük zahmetleri hallediyor, dağları deviriyor.

Misal olarak karşınızda duruyor; şu yolların yapımında bizim Sapanca'nın önünde üç tane tepeyi yok ettiler. Bir varmış bir yokmuş, masal gibi koca tepeler gitti. Bunlar insan gücüyle yapılamazdı, makine gücüyle yapıldı.

Bilimsel çalışma dağları deviriyor, çok büyük işler başarıyor. Dünyayı ve çehresini değiştiriyor. O bakımdan olanca gücümüzle bilimsel olmak zorundayız.

Bilimsellik yarışında geri kaldığımız nispette hizmetlerimizde de başarılarımızda da geri kalacağımızı bilmemiz lazım. Japonya bu hakikati bizden önce fark etmiştir.

Muhterem kardeşlerim!

Avrupa'nın karşısında Japonya da bizim gibiydi. Japonya, Batı'nın kendisine olan üstünlüğünün ilim yönünden olduğunu anladı, kendini olanca gücüyle ilme verdi; bugün Amerika'ya "pes" dedirtiyor.

Amerikan ekonomistleri feryat ediyorlar; "Amerika, Japonya'nın gizli istilasını altında. Şu kadar sene sonra her şeye tamamen Japonlar hâkim olacaklar." diyorlar.

Bu, bilimsel savaşın Japonlar tarafından kazanılmasıdır. İki Cihan harbinde atom bombasının karşısında yenilen Japonya'nın şu kadar zaman sonra kendisini yenmiş olan milletin postunu yere sermesidir.

Bu, bilimsel çalışmayla olur.

Bizim içimizden birinci sınıf bilim adamı çıkması lazım, hepimiz kendi sahamızda birinci sınıf mütehassıs olmamız lazım.

Bir iki zenginle beraber Faruk kardeşimizin enstitüsüne gittik, konuştuk; talebelerin hepsi mastır talebesi! Emin olun iftihar ettim, sevincimden uçacak hale geldim! Hepsi mastır talebesi, bir kaç tanesi doktora talebesi. Bu çok büyük gelişme, bu çok büyük olay! Bu;

“otuz tane kaliteli hoca, kaliteli lider, kaliteli eğitimci, kaliteli idealist insan” demektir.

İyi bir hoca, bir ülkeyi değiştirir. İstanbul’u alan Akşemseddin’dir. Fatih’i teşvik eden Akşemseddin’dir. Muhasarayı kaldıracağı sırada; “Kaldırma, devam et.” diyen Akşemseddin’dir. İşin gerçeğini görmek lazım. İstiklâl Harbi’ni kazandıran hocalardır, cephe- lere insanları aşk ile davulla gönderen hocalardır.

Mehmed Âkif, İstiklâl Harbi mücadelelerine Kastamonu’da Nasrullah camiinde başlamıştır. O bakımdan bilimsel olmaya olanca gücümüzle gayret edeceğiz.

Tuvânâ buved her ki dâna buved.

“Bilgili olan güçlü olur.” Durduğu yerden bir düğmeye basar, bir orduyu helak eder. Bilgili olan binlerce insanın, yüz binlerce insanın yapacağı bir şeyi tek başına yapar, bilgisiz olan da perişan olur. İşte geri kalmış ülkelerin sömürülmesi, ezilmesi, öldürülmesi bundandır. Orta Asya’nın Rusya tarafından helak edilmesi bundandır. İlimden yana geri kaldığımız için. Bizim Kafkas mücahitleri Ruslara esir

düştükleri zaman onlara Sivastopol'daki tersaneleri ve ordu fabrikalarını gezdirmişler. O zaman Şeyh Şamil demiş ki;

“Neden yenildiğimizi şimdi anlıyorum!”

Mücahit olduğumuz kadar bilimsel sahada da güç kuvvet sahibi olmalıyız. Olmadığımız zaman başarı vazifemizi eksik yaptığımız için başarı sağlanamaz. Bilimsel olmanın bir yolu bilgi edinmedir, bilgiyi tasnif etmedir, depolamadır, gerektiğinde kullanmadır, olayları ta kiptir ve seri haberleşmedir. Bunu kuramadığımız zaman modern bir topluluk olamayız.

Haberleşme yönünden, bilgi toplama yönünden işin piyasasına girmek istediğimiz için böyle yapmak zorundayız. Bütün topladığımız paralar yansa bile öyle yapmak zorundayız. Nihayet hepsini topladığın zaman fırlatılan bir füzenin parasından daha azdır ama faydası bin tane füzeden daha fazladır. O bakımdan basın hayatını mal varlığımızın sonuna kadar destekleyeceğiz! Bu çok önemli bir şey ancak bu sayede bir modern toplum haline gelebiliriz, gerçekleri yakalayabiliriz.

Aksi takdirde haber ajanslarının

maskarası oluruz, oyuncağı oluruz, aldatmasına tutuluruz ve çok yanlış yollara gideriz. Kendi uçaklarımıza kendi gemimizi batırtırız, âleme rezil oluruz.

i. Kaliteli Eleman Yetiştirmek

Osmanlı ülkesinde haberleşme imkânları şimdiki gibi olsaydı Osmanlı ülkesi parçalanmazdı! Bir yerin öbür taraftan haberi olmamasından, haberleşme eksikliğinden, koordinasyon eksikliğinden büyük hezimetlere uğranılmıştır. Kaliteli eleman yetiştirmek en önemli işimizdir; bu uzun bir yoldur, çok masraflı bir yoldur. Ne kadar para harcasak yeridir.

Yemek yediğimiz kursu gördünüz. Çıkarırken dikkat etmişsinizdir; mermerleri ne kadar güzel, imkânları ne kadar geniş. Bir senede tamamlanmış. Bizim arkadaşımız; “Gaye güzel olunca hayrın yapıldığını ve milletin para verdiğini gördüm.” dedi. Oradan hafız yetişecek, İslâm’ı bilen insan yetişecek. Gürül gürül bizi besleyecek insan seli oralardan yetişecek.

Fakat uzun bir yol. Bunun kestirmesi yetişmiş insanları kazanmaktır. Amerika’da tahsil görmüş bir insanı kazanırsanız 25 yıllık bir

tahsili birden elde etmiş olursunuz. Avrupa’da doktora yapmış bir insanı kazanırsanız milyarlar harcanarak meydana getirilmiş bir varlığı kazanmış olursunuz. Onun için böyle kalıcı eğitim müesseseler kurmak doğru fakat yetişmişleri irşat edip, ikaz edip, uyarıp bizim cephemizde bizim için çalışan insan haline getirmek en önemli çalışanlarımızdan biri olmalı.

Bunun bir yolu da basındır, bilimsel neşriyattır. Diğer yolu arkadaşlıklar yolu ile dostluklar ile komşuluklarla, akrabalıklarla, ziyaretlerle insanları kazanmaktır.

“Bir insanın senin elinle hidayete ermesi dünyadan ve dünyanın içindeki her şeye sahip olmandan daha hayırlıdır.” Nice nice mal varlıklarına, milyarlara sahip olmaktan daha hayırlıdır. Onun için her biriniz bir insanı kazanmaya gayret edeceksiniz; çevrenizdeki insanları da başka insanlar kazanmaya teşvik edeceksiniz.

İnsan kazanacaksınız!

Amerika’da tahsil görmüş terbiyeli bir komşunuz var; namazdan haberi yok, kravat takıyor, otomobiline biniyor, muntazaman

işine gidiyor, altıda evine geliyor. Terbiyeli bir insan; sizi gördüğü zaman kibarca tebessüm ediyor, selam veriyor. Baktınız ahlâkî vasıfları iyi, bilimsel bakımdan iyi, mesleğinde ileri; tamam. Bu sizin bir muhatabınız. Buna hediye vereceksiniz, davet edeceksiniz, toplantıya götüreceksiniz, kitap vereceksiniz, vesaire vesaire. Bu şahsı kazanacaksınız. Bu, bir yıllık çalışmayla 25 yılı 30 yılı kazanmaktır. İrşat çalışması, insan kazanma çalışması, kalp fetihme arkadaş kazanma çalışması çok önemli bir çalışmadır. Buna bütün gücümüzle çalışmalıyız. Bu, okullar kurmaktan çok daha kolay, müesseseler işletmekten daha az masraflı. Sonuç itibariyle daha çok faydalı.

Cemaat-i Tebliğ'den bazı kimseler Amerika'ya gitmişler. Cemaat-i Tebliğ, Pakistanlı kardeşlerimizin bir grubu. Tebliğ ve irşat çalışmalarında bulunuyorlar. Washington camisine gitmişler, dışarıya hoparlörleri vermişler, konuşmaya başlamışlar. Bir Amerikalı'nın ilgisini çekmiş, içeri girmiş, oturmuş, konferansı dinlemiş. Güzel konuşmuşlar ve bu konuşmanın sonunda Amerikalı müslüman olmuş.

“Ne yapmam lazım?” diye sormuş.

“Hiç bir şey yapman gerekmez; *Lâ ilâhe illallâh Muhammedün Resûllulah* dersin, olur.” demişler. O da söylemiş, müslüman olmuş.

“Şimdi ne yapmam lazım?” demiş.

“Senin gusüle ihtiyacın vardır, git bir yıkan.” demişler. Tepeden tırnağa bir gusül abdesti almış.

“Şimdi ne olacak?” demiş.

“Aramıza gel.” demişler.

Aralarına almışlar, onunla beraber öteki şehirlerde dolaşmışlar. Dolaşırken namaz kılmayı öğrenmiş, konuşmaları daha çok dinlemiş. Sohbetten, arkadaşlıktan, beraberlikten İslâm’ı daha çok tanımış, sakal bırakmış, müslümanlar gibi yaşanmayı öğrenmiş. Orta Doğu’ya gelmiş, İslâm ülkelerini dolaşmış, hacca gelmiş, hac yapmışlar. Oradan Pakistan’a veya Hindistan’a gitmiş. Bangladeş’te devlet reisinin de iştirak ettiği, iki-üç milyon insanın toplandığı açık hava toplantısı yapıyorlar. Devlet reisi açılışa geliyor, Cemaat-i Tebliğ’in çalışmalarına önem veriyor. Gelenlere hatıralarını anlatma hakkını veriyorlar,

Amerikalı'ya da vermişler.

Amerikalı çıkmış, şu konuşmayı yapmış. Hatırınızda kalsın, çok önemli.

“Ey müslümanlar! Ey müslüman kardeşlerim! Bu diyarlardan kalktınız, bizim diyara Amerika'ya kadar geldiniz, bize İslâm'ı anlattınız, gönlümüzü fethettiniz, İslâm'la müşerref olmamıza sebep oldunuz. Allah sizden razı olsun, minnettarız, size teşekkürlerimi saymakla bitiremem, borcumu ödeyemem, çok memnunum. Ama yarın rûz-i mahşerde yine de yakanıza yapışıp sizden hesap soracağım! Siz niye Amerika'ya dört yıl önce gelmediniz? O zaman benim annem sağ idi, beni çok severdi, ben müslüman olunca ona söyleyecektim, annem de müslüman olarak ölecekti, ebedî saadete erecekti. Şimdi ben cennete gideceğim, annem cehennemde. Bunun hesabını sizden soracağım. Sizin en büyük çalışmanız bu irşat çalışmasıdır. Bakın ben yetişmiş bir mühendisim, Amerika'da tahsil görmüş kıymetli bir elemanım, devletim benim yetişmem için bu kadar masraf yapmış. Siz beni irşat edince İslâm'a böyle bir elamanı birden kazandınız. Bu çalışmanın önemini buradan anlayın!”

demiş.

İnsan kazanmaya çok dikkat edin! Dostluklar kurup kalp kazanmak, arkadaş edinmek, her gün arkadaşlarını biraz daha artırmak, fihrist defterine yeni isimler eklemek, yeni ziyaretler yapmak çok önemli. Ağabeylerim bana;

“İstanbul’dan ayrılma, başka taşra kasabalara gitme, İstanbul üç-yedi Anadolu şehrine bedel. Elli binlik şehre gidiyorsun, üç günlük zamanın yolda geçiyor, burada seni arayanlar bulamıyor.” diyorlar.

İyi ama ben oraya gittiğim zaman salon dolusu insan ihvanım oluyor, ders alıyor; bir kişi olsa bile giderim! Bir salon dolusu insan için Fizan’a kadar giderim!

Antalyalı kardeşlerim hatırlayacaklar;

“Beni hep merkezde konuşturuyorsunuz. Diğer kasabalara da götürsenize.” dedim. Akseki’den bahsettiler. Ben;

“Elmalı’ya gidelim.” dedim.

“Elmalı kasabasında hiç tanıdığımız yok.” dediler.

“Benim bir tanıdığım var.” dedim.

“Kim?” dediler;

“Elmalılı Sinan-ı Ümmî hazretleri! Tasavvuf Edebiyatı’ndan biliyorum, öyle bir mübarek zât-ı muhterem var, ona gideriz.” dedim.

Kalktık Antalya’dan oraya gittik. İkinci namazında Ömerpaşa camiinde birisiyle, imam hatipli bir kardeşimizle karşılaştık, selamlaştık. Oradan birisi yanımıza yanaştı;

“Bir kahvemizi içmez misiniz?” dedi, gittik içtik.

“Hocam bu akşam bizde kalmaz mısınız?” dedi.

“Vallahi, zaten böyle konuştuk. Tanıdık bir kimse bulursak kalacağız, bulamazsak arabamız altımızda, döner geliriz, Antalya çok uzak değil.” dedik.

Memnuniyetle kaldık. Evlerinin salonları büyüktü. Yanında da bir salon var; ikisini açtılar, içerisi tıklım tıklım insan doldu.

Ben şöyle bir mesleklerini sordum. Kur’an kursu hocası, mühendis, Devlet Su İşleri’nde çalışan emekli imam vesaire bir yığın kardeşimiz, 70-80 kişi ders aldılar.

Elmalı'ya gidilmez mi? “Beş bin nüfusu var, on bin nüfusu var.” diye gidilmez mi?

İnsan kardeş kazanmış oluyor, arkadaş kazanmış oluyor, dost kazanmış oluyor. Birbirlerini Allah için sevenlerin mükâfâtı çok fazla. Onun için sevgi bizim sermayemiz, sevgi bizim kazanç kapımız. Birbirimizi seveceğiz kardeşliği geliştirmeye, yaygınlaştırmaya çalışacağız.

Muhterem kardeşlerim!

İslâm'a hizmet etmek için kaliteli eleman yetiştirmek zorundayız, yetişmişleri kestirmeden transfer etmek bir kurnazlıktır. İrşat ediyorsunuz, adamı kurnazca elde ediyorsunuz, çantanıza keklikler düşüyor. Ama Allah için de güzel, onun için de güzel, sizin için de güzel. Bu iş içinde herkes kâr ediyor; kazanan da kâr ediyor, gelen de kâr ediyor fakat İslâm'a hizmet için biz daha geniş hazırlanmak zorundayız.

Bizim tanınmış çok meşhur zenginlerden bir kaç kişi çoktandır davet ediyor, gidemiyoruz. Babam “gidelim” dedi, “peki babacığım” dedim, gittik. Orada konuşuldu. Güney Afrika

Cumhuriyeti'nden "Türkiye'den iki tane İngilizce bilen din adamı istiyoruz." diye kendilerine yazı yazılmış. Bunlar da araştırmışlar; Türkiye'de İngilizce bilen, onlara faydalı olabilecek din adamı bulamamışlar! 55 milyon Türkiye'de; Dârü'l-hilâfetin bakiyesi olan, yüzde doksan dokuzu müslüman olan ülkede İngilizce bilen hoca bulamamışlar!

Türkiye'de hocalar da az değildir fakat İngilizce'yi ben dahi konuşamam. Güya profesörüm, güya imtihanlardan geçtik; bir Batı dili değil, ikinci Batı dilini de alnımızın akıyla, terleyerek, hak ederek geçtik. Ama konuşmak başka. Mesela ben Türkçe'yi konuşuyorum, işte bir hoca bu şekilde İngilizce'yi konuşabilmeli; âyeti hadisi anlatabilmeli.

Cevap yazmışlar;

"Siz bize geç müracaat ettiniz, Ramazan münasebetiyle hocaların her birisi Avrupa'ya dağıldılar. İnşallah bir dahaki seneye ihtiyacınızı karşılarız." demişler, böyle başlarından savmışlar. Ben dedim ki;

"Yarın sizi bir müesseseye götüreceğim." Beraber Faruk Beylerin enstitüsüne gittik,

bizim Hakyol Vakfı'nın talebe yetiştirme enstitüsüne gittik. Orada; “Bak, bu çocuklar İlâhiyat fakültesini bitiriyorlar; üstüne dört sene Arapça ve dinî ilimler tahsil ediyorlar. Siz bizi finanse edin, üç sene daha okusunlar, bütün bu öğrendikleri ilimleri İngilizce geçsinler, İngilizce bilen hocalar olsunlar.” dedim.

O zaman cihanı fethederiz!

j. İkinci Bir Dil Bilmeni ve Konuşmanın Önemi

Kimisini Brezilya'ya göndeririz, kimisini Nepal'e göndeririz; dünyaya hâkim oluruz. Dünya hâkimiyeti kurmak bu kadar kolay! Hocamız çok, imam hatip okulları kıyamet gibi, ilâhiyat fakültelerinin adedi arttı, başka ülkelerde okuyup ihtisas yapan kardeşlerimiz var.

Dindar ama eksik yetişmişiz onun için biz Asfa dershanemizde “öğretmeyi öğrenelim” diye İngilizce kurslarına başladık ama yeterli değil. Benim niyetim şehirlerden uzakta, havadar, manzaralı çamlık, ovalık yeşillik yerlerde yatılı lisan okulları açmak. Oraya gelen bir kişi altı ay, sekiz ay, bir sene odaklanarak İngilizce görecektir, kaliteli hocalar elinde

bülbül gibi İngilizce konuşacak. Eline kalemi aldığı zaman İngilizce yazacak ve biz o kardeşimizi istenilen yere göndereceğiz. Böylece İslâm'ın yayılmasına yardımcı olacağız.

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi vesellem*'e kabileler gelirler;

“Bize dinimizi öğretecek birisini gönder.” derlerdi. Efendimiz sahabeden bir zâta;

“Sen git.” derdi.

Onları nerede yetiştirmişti?

Suffa'da yetiştirmişti. Medine-i Münevvere'nin Suffa kısmı, Ashâb-ı Suffa, Ehl-i Suffa denilen insanlar. Gecesi ve gündüzüyle Peygamber Efendimiz'in yanında; “İlim irfan, âyet hadis, Kur'an öğrenmek için kendisini oraya çivilemiş raptetmiş olan insanların kaldığı yer” demek.

Bizim Yalova'daki Lale Deresi'nde mi olur? Yoksa başka bir semt mi bulacağız? Antalya mı olur, Adapazarı'nın kalelerinin sahilindeki çamlıklar mı olur; oralarda lisan okulları açacağız ve gürül gürül lisan öğreteceğiz. İngilizceyi İslâmlaştıracağız! İngilizce dilini müslümanlaştıracacağız!

Rahmetli İsmail Farukî'nin “Bilginin İslâmîleştirilmesi” diye bir sözü var. God demek yok!

Niye God diyeceksin?

Orada “Allah” diyeceksin. “Believe in God” demeyeceksin, “Believe in Allah” diyeceksin. İslâm'ın İngilizce'ye de gürül gürül girecek. Nasıl Arapça kelimeler bizim Türkçemiz'e girmiş, Türkçemiz İslâmlaşmıştır. Açın Orta Asya'daki Türkçe'yi, bir de şimdikine bakın, tamamen değişmiştir. Açın Pehlevîce'yi; bir de İslâm'dan sonraki Farsça'ya bakın, Farsça İslâmlaşmış. İngilizce'yi İslâmlaştıracağız, dünyanın her yerine yayacağız.

Mesela Arapça'yı çok güzel konuşur insanlar haline geleceğiz.

k. Başka Ülkelerdeki Müslümanlarla Dostluk ve İş birliği

Bunun için masraf yapmamız lazım. Önemli bir iş olarak görüyorum; derin dinî bilgileri verdikten sonra onları eda edebilecek, anlatabilecek lisanla da kardeşlerimizi teçhiz etmemiz lazım. Her bir kardeşimizi yüksek okul mezunu, mütehassıs, doktor yapmamız

gerekiyor. Başka ülkelerdeki müslümanlarla dostluk ve işbirliğine önem vereceğiz. Bunun için bazı arkadaşlarımızın tebessümle karşıladığı bir nazariyem ve teklifim var;

“Gençlerden bekâr olanlar mümkünse İslâm ülkelerinden kız alsınlar, akrabalık kursunlar.” demiştim.

Mühim olan İslâm ülkeleriyle olan bağların kuvvetlenmesidir. Sudan’da, Sudanlı bir aileyle akraba hemşeriniz olsa kalkıp Sudan’a gitmek, sizin için sudan kolay bir şey olur. Mısır’a rahat giderseniz, Pakistan’a rahat giderseniz.

Dış dostlukları ve işbirliğini mutlaka sağlayacağız. Bu yeni gelişmeler bizi Balkanlar’a karşı; Yunanistan’a, Romanya’ya, Bulgaristan’a karşı, Kafkasya’ya karşı, Orta Doğu ülkelerine karşı, Güneydoğu Asya’ya karşı bir takım vazifelere itiyor. Hudutlar kalkıyor, gelip gitme imkânları artıyor.

Biz bu kardeşlerimize hizmet götürmekle yükümlü duruma düşüyoruz; mânevî sorumluluğumuzun sahası, hizmet sahamız açılıyor. Bizim bir zaman sonra Yugoslavya’ya gitmeye

başlamamız gerekecek. Hoca kardeşlerimizin bir zaman sonra Kafkasya'ya gitmesi lazım gelecek; şimdiden tek tük ziyaretler oluyor. Orta Asya Cumhuriyetleri'ni gezmesi lazım gelecek. Tüccar kardeşlerimizin gitmesi gelmesi gerekecek; o müstakbel münasebetler için şimdiden hazırlanmalıyız. Hoca kardeşlerimizin bir kısmı Kazakça'yı öğrenmeli, bir kısmı Türkmençe'yi, Özbekçe'yi öğrenmeli. Ufak farkları vardır; o kitapları alması gerekiyor. Benim kanaatime göre nerede hizmet görecekse, nerede çalışma yapacaksa oranın lisanını kültürünü öğrenmesi gerekiyor.

Politikada da üzerimize büyük görevler düşüyor. Bir devletin yönetimine geçebildiğiniz zaman birçok imkânı otomatik olarak elde etmiş oluyorsunuz, onun için politikadan uzak kalamayız, politikadan soyutlanamayız, politikaya sırt çeviremeyiz. Mutlaka politikayla ilgili çalışmalar yapmalıyız.

İç ve dış politika çok önemli, ihmal etmemiz gereken bir dal. O bakımdan çok yönlü çalışmak zorundayız; her yönden hizmete girmek zorundayız, herkesten âzamî derecede fazla olarak girmek zorundayız. Falanca şu

partiden olduğu için ona küsmek gibi bir şeyi mahalle çocuklarının dargınlığı gibi görüyorum, iptila gibi bir şey olarak görüyorum. Hizmet ehli olan dîn-i mübîn-i İslâm'a hizmet etmek isteyen şuurlu her kimseyle mutlaka dayanışma içinde olmak, ondan faydalanmak, onu desteklemek ve istifade etmek zorundayız.

Meseleyi tam ve açık olarak söylemek gerekirse herkesten istifade etmeliyiz, herkesi kurtarmaya çalışmalıyız, herkesi doğru çizgiye çekmeye çalışmalıyız, her iyi şeyi desteklemeliyiz. Ne yapacağını bilen insanlar kimi destekleyeceğini, ne söz söyleyeceğini de bilir; ne yapacağını bilmeyen insanlar alışmış olduğu klasik şeylerle mücadele verir ve bir şey elde edemez.

Bakın bizim içimizden yetişmiş bir insanı, dinî bir okulda okumuş bir insanı bir zaafını yakaladılar mı, bir boşluğunu buldular mı bir ele alıyorlar. Onlara yarar bir söz söylediği zaman bir pohpohluyorlar, -kıymet olmayacak şekilde işaret etmek istiyorum- falanca yerin başkanıyken filanca partinin elemanı durumuna gelebiliyor. Adamlar;

“Ha iyi bir av göründü, ucu bizim oltaya takıldı.” diyorlar, çekiyorlar, koyuyorlar. Bir zamanlar dinî teşekkülün başındaydı, reddetmiyor, kendi prensibi var, devrimbaz. O prensibine kim yeşil ışık yakarsa kim istediği tarzda yaparsa;

“Ha aferin! Bak işte içlerinden istediğimiz gibi bir adam çıktı. Mâşaallah! Sen ağasın, paşasın, senin heykelini dikmek lazım.” diye bir pohpohluyor. Adam da;

“Ben neymişim? Kıymetimi bir bunlar anladı. Ötekiler hep bana kızıyor.” diye, bakıyorsun o tarafa gidebiliyor.

Bu şeytanlık! Dünya ehlinin tarafı.

Biz de Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz’in metoduyla hareket edeceğiz. Peygamber Efendimiz isteseydi Mekke’de taş üstünde taş, gövde üstünde baş bırakmazdı.

Yapar mıydı?

Yapardı.

Hakkı mıydı?

El-Hak!

Hakkıydı. Ne yaparsa hepsi adalet olurdu ama adaletle bile hareket etmedi lütuf ile hareket etti.

“Bizim elimize fırsat geçti, müşriklerden intikam alacağız.” diyen komutanların görevini aldı, selahayitlerini aldı, yerlerini değiştirdi, kızgınlıkla hareket ettirmedi. Mekke’nin fethinden sonraki gazalarda elde edilen ganimetlerin en büyüklerini Mekke’de yeni müslüman olanlara verdi. Bazı kimseler;

“Bu, adalete riayet edilmeden yapılmış bir taksimdir” diye Peygamber Efendimiz’e ters bir şeyler söylediler; Peygamber Efendimiz’i suçlayacak, kendilerini küfre düşürecek söz söylediler.

Peygamber Efendimiz, ganimetlerin çoğunu Medine-i Münevvere’den kalkıp, canını dişine takıp, cihat edip Allah yolunda rızâ-i bârîyi kazanmak için çalışan insanlara vermedi de müşriklerden yeni dönmüş kimselere verdi. Kimse bunu anlayamadı, o sözü söyleyen şahıs anlayamadı;

“Bu adaletli bir taksim değil.” dedi.

Peygamber Efendimiz orada adalet etmedi.

Gönlü ısınması gereken insana fazla verdi;
“Sen zaten bizdensin.” diye has müslümana az
verdi. Ondan sonra itirazlar çoğalınca bir
hutbe îrad etti, herkes ağladı. Orada;
“Kendimi size ayırıyorum.” dedi.

Mekke fethedildi. Mekke onun anayurduydum
ama Mekke’de ikamet etmedi, Medine’ye
gitti, onların arkadaşlığını tercih etti. Dünya
malı kıymetli olmadığı için yeni müslümanlara
verdi, kıymetli olsaydı sevdiği Medine ahali-
sine verirdi. Çünkü en sıkışık zamanında onu
bağırına basmış, desteklemişlerdi; kendi can-
ları gibi kendi malları gibi Resûlullah’ın canını
malını korumayı taahhüt etmişlerdi. En çok
onları seviyordu ama “İslâm’a ısınınsınlar.” diye
ötekilere fazla verdi.

Biz Peygamber Efendimiz’in o yüce politika-
sıyla hareket etmeliyiz, böyle ince hesapları
kaçırmamalıyız.

Mesela çok sevdiğim bir kardeşim bazen bana;
“Hocam, bize gelmeyeli üç sene olmuş.” di-
yor.

“Ya öyle mi? Ben seninle her zaman berabe-
rim, gönlüm her zaman seninle. Beraber fa-
lanca kimseye gitmemiz lazım ki gönlü ısınınsın.

Ben gelmediğim zaman o camiye de gelmez. Gel beraber onun evine gidelim, sen nasıl olsa bizdensin.” diyorum.

Böyle bir politika içinde olalım, taassup içinde olmayalım. Yüksek hesap yapalım, götürü pazar yapalım.

Nazar eyle itürü,

Pazar eyle götürü.

“Götürü Pazar” yapalım, rızâ-i bârîyi düşünelim. İnsan ana hedefi düşününce düşmeye kalkmaya bakmaz, küçük hesaplara bakmaz, hedefe nişan alır, orayı halleder.

Allahu Teâlâ hazretleri o şuur ile hareket etmeyi nasip etsin.

Allahu Teâlâ hazretleri bizleri aşk ile şevk ile dîn-i mübîne hizmet edenlerden eylesin.

Allahu Teâlâ hazretleri yapılan çalışmalara ilaveten, onlardan kat kat fazla, daha nice hayırlı çalışmalar yapmayı nasip eylesin. Bizi hayırlara vesile eylesin. Varlığımızı, hayatımızı, bilgimizi, nefeslerimizi, paralarımızı, imkânımızı, sıhhatimizi İslâm’ın hizmetine tahsis ederek ecir kazanmayı bizlere lütfetsin. Bizi ondan mahrum etmesin. Bizi Dîn-i Mübîn-i İslâm’a hizmetçi olma şerefiyle şerefyâb

eylesin. Saîd kimseler olarak yaşayanlardan eylesin, şehit olarak ölerək Rabbimiz'in huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varmayı, cennetiyle cemaliyle müşerref olmayı nasip eylesin.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

15 Zilka'de 1410 / 09.06.1990

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak](#)

[ulaşmak için tıklayınız.](#)

